

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਸਾਹਮਣੇ

ਮੈਸਰਜ਼ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ-ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ,-

ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦੇਹ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 38 ਆਫ 1953.

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦਾ ਕੋਡ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)-ਸੈਕਸ਼ਨ 20- ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ-
ਜਦੋਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਮਤਲਬ।

ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਧਾਗਾ (ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1945-ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ
ਲਈ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-ਕੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ
ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ
ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ
ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ
ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ
ਨੁਕਸਾਨ ਉਕਤ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਹੋਇਆ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ
ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ
ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

29 ਸਤੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਫਲਸੈਂ ਦੁਆਰਾ ਐਫ.ਏ.ਓ. 123
ਆਫ 1951 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਗੰਭੀਰ, ਸਬ-ਜੱਜ, 1st Class, ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 3 ਅਕਤੂਬਰ

1951, ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।
ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ
ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਐਨ ਐਲ ਸਲੂਜਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਵਾਲ
ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਲਈ
ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਧਾਗਾ (ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।
1943 ਅਤੇ 1945 ਨੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ 'ਤੇ ਕਈ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ।
ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 18ਬੀ ਨੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਜਾਂ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ
ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੱਪੜਾ ਜਾਂ ਧਾਗੇ ਦੀ ਇੰਨੀ ਮਾਤਰਾ ਵੇਚਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ
ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ
ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਰਣਨ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਧਾਗੇ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਜਾਂ
ਡਿਲੀਵਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ
ਦੇ ਅਧੀਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਕੁਝ ਕੱਪੜਾ ਡੀਲਰਾਂ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ
ਕੱਪੜਾ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਕੰਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ
ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਸ. ਸਰਨਗਤ ਸਿੰਘ, ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਟਰੋਲ ਅਫਸਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ।
ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਫਿਰਕੂ ਫ਼ਸਾਦਾਂ ਦੇ ਫੈਲਣ 'ਤੇ, ਸ. ਸਰਨਗਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਬੰਬਈ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਟਰੋਲ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

ਸਾਲ 1947 ਵਿੱਚ, ਸ. ਸਰਨਾਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ 49 ਗੱਠਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਇੱਕ ਖੋਪ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸ਼ੇਖੂਪੁਰਾ ਭੇਜਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਲ ਸ਼ੇਖੂਪੁਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਖੋਪ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਅਸਥਿਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੀ।

29 ਜੁਲਾਈ, 1950 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ 40,507-10-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸ. ਸਰਨਾਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਭਾਰਤ) ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਭਾਰਤ) ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਨਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਮੁਦਈ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਜੋ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖਰੀਦਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀਆਂ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਕਿ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸ. ਸਰਨਾਗਤ ਸਿੰਘ, ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਟਰੋਲ ਅਫਸਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਟਰੋਲ ਅਫਸਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਸ਼ੇਖੂਪੁਰਾ ਨੂੰ ਸਮਾਨ

ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਤ ਗਾਇਬ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਕੋਲ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਧਾਗਾ (ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1945 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਿਰਫ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਟਰੋਲਰ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਤ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੰਬਈ ਦੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਟਰੋਲ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬੰਬਈ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੱਪੜਾ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1945 ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕੱਪੜਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਲ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਰਫ ਸਬੰਧਤ ਤਿੰਨ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੇਖੂਪੁਰਾ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਮਾਲ ਕਾਰਨ ਕਾਫੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।